

Kunst & Cultuur

Ray Bossaer (KA1, 1961, 1WetA) frontman van **The Swallows**

The Swallows ontstonden in Bredene - en niet in Oostende! Die enkele kilometers maakten toen (1961), een enorm verschil. Oostende, de 'grote' stad, telde toen al twee popgroepen: de fameuze *The Silhouets* met Robert 'Bob' Roekens (alias Bob Rocking!) en *The Seabirds* met ene Sylvain Vanholme. Toen hij in 1961 zijn schoolkameraad Ray Bossaer opnieuw tegen het lijf liep, had Laurentius Vanacker er al een paar jaar podiumervaring op zitten als zanger 'à la Cliff Richard'. Zijn gitaarkunde was beperkt, die van Bossaer uitgebreid. Bossaer kon wat zingen, Laurentius des te meer. Bossaer kon componeren, Laurentius liep over van ideeën en ambitie. Ze hadden elkaar snel gevonden!

Laurentius startte als zanger toen hij amper zestien was. Hij had talloze avonden voor een gemengd publiek verzorgd in het 'Achtuerehuis' van Oostende. Ray Bossaer had in het schoolorkest van het Koninklijk Atheneum van Oostende gespeeld, onder meer met Sylvain Vanholme (o.a. Bob Rocking, *The Seabirds*, *Sylvester's Team*, *Wallace Collection*, *Two Man Sound*, ...) en Jacques 'Jacky' Vandewalle (KA1, 1969, 1WetA). Willy Ingelbrecht, de tweeling Ronny en Johnny Cools - alle drie ook woonachtig in Bredene - en drummer Jacky Vandewalle uit Wenduine, maakten de groep compleet. Wat daarna volgt, is in hoge mate een doorsneeverhaal van menige popgroep uit die tijd: enthousiaste jongelui met een voltijdse dagtaak die 80-90 optredens per jaar afwerken; een beperkte vooral lokale bekendheid genieten; covers spelen in allerlei parochiezalen en dancings om de mensen te vermaken eerder dan een authentiek repertoire te presenteren; maar een totaal gebrek aan kennis

van wat de 'muziekbusiness' heet... Met een drummer, een componist, een voorzanger (Laurentius) en drie gitaristen/zangers in huis, hadden *The Swallows* veel troeven in handen en dat zou ook vlug blijken. Het succes lokt echter ook veelal haaien, in casu in de gedaante van Decca-talentenjager Al Van Dam die *The Swallows* een contract aanbiedt voor een single op het sublabel van DECCA 'Week-end'. De composities van Swallow Ray Bossaer dragen Van Dam's goedkeuring weg en op 3 april 1964 wordt de eerste single ingeblikt: het instrumentale "Sea Nymph", sterk schatplichtig aan *The Shadows* siert de A-kant. Ray en Laurentius nemen de vocalen voor hun rekening van de ommezijde, "I'm Sorry Girl", niet geheel vreemd aan het Beatles-geluid... Een single kunnen opnemen, betekende toen voor elke groep een mijlpaal. Maar *The Swallows* kenden de business niet en Van Dam gaf beide nummers onder zijn alias 'Rover' (sic) aan bij auteursrechtenmaatschappij Sabam! Hetzelfde overkwam toen zowat alle beginners.

Humo betitelde de single als "rotzooi van eigen bodem", wat de lokale aanhang enkel versterkte! *The Swallows* stikten van het werk en haalden in 1965 de finale van De Gouden Micro. Ze namen het jaar daarna nogmaals aan die wedstrijd deel, maar werden gedeclasseerd omdat de leadgitaar vreemde geluiden à la Cream maakte tengevolge van gesprongen lampen in de versterkers!

Nu, in 1967, kwam er hulp van een nieuwe Vlaamse vedette: Ron Davis, ook een Bredenaar! De groep weigerde de keuze van producer Al Van Dam voor een tweede single en stelde

eigen werk voor dat door Van Dam werd geweigerd. Ron Davis loodste hen naar het Nederlandse platenlabel Basart en daar verscheen "Woman Don't Love Me" / "You", twee nummers van huisschrijver Bossaer. Knappe beat, lichtjes neigend naar psychedelisch, want Laurentius en Bossaer trokken vaak naar Londen en hadden daar Jimi Hendrix aan het werk gezien. Bossaer bestudeerde tijdens het optreden zorgvuldig Hendrix' spel en de manier waarop hij technisch met zijn gitaar en versterkers omsprong.

Nieuwe geluiden braken door. Dit was niet meer 1961, maar het einde van de jaren zestig. Er had zich een complete muzikale revolutie voltrokken. Zelfs de groepsnaam klonk nu achterhaald.

Op 3 juli 1970 traden The Swallows voor de laatste keer op. De volgende stap was drastisch: een nieuwe look, een nieuw geluid, een nieuwe aanpak. The Bunch was geboren en zou de volgende vijf jaar drie singles uitbrengen. De groep deed het goed in eigen land en scoorde zelfs een hit in Portugal met 'Sneaky woman'. Ray Bossaer scheerde met The Swallows en later met The Bunch de hoogste toppen die een Belgische gitarist ooit kon bereiken : radio, TV, een heuse fanclub, binnen- en buitenlandse optredens, festivals, ...

Toen de groep in 1976 uiteenviel, heeft Ray als leraar ontelbare jonge leerlingen gitaarles gegeven in Bredene. Diezelfde leerlingen trokken later naar het conservatorium van Oostende om volwaardige muzikanten te worden

Ray(mond) Bossaer overleed in 1997 op 55-jarige leeftijd.

(bron: internet-bewerkt - foto Emiel Debaillie/Jean Mil - ereleerbaar plastische opvoeding Lyceum & Atheneum)

NASCHRIFT bij de leerlingenfiches [uit het archief]

In onze vorige edities kon u al uitgebreid het muzikale parcours lezen van oudleerlingen-'pop'musici Sylveer Vanholme (The Seabirds, Wallace Collection, Two Man Sound, componist, producer), Arno(ld) Hintjens (Freckleface, TC Matic, Arno...), Erik Allary (Braincancer, Cover Story, Pluto, The Gents, ...). Maar vermelden we ook Roland Robaey (gitaar & sax bij Moving Skull, Blind Alley, Nacht & Nebel, ...) die Arno leerde kennen in het 6de voorbereidende C (met leraar Vanhooren). Samen richtten ze hun eerste muziekgroep op. En ten slotte nog: Peter Hintjens (Moving Skull, Toxisch, Stat-X, ... -broer van Arno). Allen hebben ze - elk in hun eigen muzikale stijl en op hun eigengereide manier - bijgedragen tot de eer en glorie die de Belgische popmuziek in eigen land te beurt viel en ook ver daarbuiten...

(platenhoezen collectie Pierre Major)